

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului declarat de Grigore Ursu,
reprezentat de avocatul Alexandru Bogos,

în cauza civilă, intentată la cererea de chemare în judecată depusă de
Mădălina Ursu către Grigore Ursu, intervenient accesoriu Direcția Generală
Asistență Socială și Protecția Familiei Ialoveni cu privire la stabilirea
domiciliului copilului minor, încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 3 iulie 2024 a Curții de Apel Chișinău,

*(Dosarul nr. 2ra-1168/24
PIGD 2-22069412-01-2ra-06122024)*

Recurs declarat după 01 septembrie 2023. Recursul este vădit neîntemeiat.
Art. 433 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă.
Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de
casare a ei.

Judecătoria Hîncești, sediul Ialoveni: jud. V. Alexeeva
Curtea de Apel Chișinău: jud. A. Panov, N. Mamaliga, A. Malîi

15 mai 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților chestiunea cu privire la admisibilitatea recursului declarat de Grigore Ursu, reprezentat de avocatul Alexandru Bogos,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte*,

Diana Stănilă,

Oxana Parfeni, *judecători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 18 mai 2022, Ursu Mădălina reprezentată de avocatul Violina Munteanu a depus cerere de chemare în judecată către Grigore Ursu, intervenient accesoriu Direcția Generală Asistență Socială și Protecția Familiei Ialoveni, cu privire stabilirea domiciliului copilului minor XXX XXX, cu mama, Ursu Mădălina, compensarea cheltuielilor de judecată (f. d. 5-7, vol. I).

2. În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamanta Ursu Mădălina reprezentată de avocatul Violina Munteanu a indicat că la 19 iunie 2017 s-a căsătorit cu Grigore Ursu. În căsătorie s-a născut copilul minor XXX XXX a.n. XXXX care în prezent locuiește cu mama.

3. Reclamanta a indicat că prin hotărârea din 09 iunie 2021 a Judecătoriei Hâncești, sediul Central, căsătoria a fost desfăcută.

4. Reclamanta a considerat că domiciliul copilului minor, XX XX, urmează a fi stabilit cu mama, Ursu Mădălina, din motiv că minora are o vârstă fragedă și necesită creșterea și educarea a mamei, or interesul superior al copilului este unicul criteriu după care instanța urmează să se călăuzească pentru a decide privind exercitarea drepturilor părintești.

5. În drept, reclamanta Ursu Mădălina și-a întemeiat pretențiile pe dispozițiile art. 51, 52, 63 din Codul familiei, art. 94, 96 din Codul de procedură civilă.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

6. Prin hotărârea din 26 decembrie 2023 a Judecătoriei Hâncești, sediul Ialoveni, acțiunea a fost admisă. S-a determinat domiciliul copilului minor, XXX XXX, cu mama, Mădălina Ursu, s-a încasat de la Ursu Grigore în beneficiul Mădălinei Ursu cheltuielile de judecată în sumă de 100 lei. (f. d. 240, vol. I, 10-12, vol. II).

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

7. La 24 ianuarie 2024, Grigore Ursu, reprezentat de avocatul Alexandru Bogos, a declarat apel nemotivat (f. d. 2-61, 62), împotriva hotărârii din 26 decembrie 2023 a Judecătoriei Hâncești, sediul Ialoveni, iar la 9 aprilie 2022, a declarat apel motivat, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii instanței de fond, cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie respinsă (f. d. 21-26).

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

8. Prin decizia din 3 iulie 2024 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Grigore Ursu, reprezentat de avocatul Alexandru Bogos (f. d. 45, 45-51).

9. Verificând legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, prin prisma argumentelor invocate de participanții la proces, a materialelor din dosar și a normei legale relevante speței, instanța de apel a considerat justificată soluția adoptată.

10. Instanța de apel a remarcat că interesul superior al minorului reclamă menținerea acestuia cât mai mult timp într-un mediu familial normal și echilibrat în prezența ambilor părinți pentru că riscul ruperii echilibrului sufletesc al acestuia este foarte mare odată cu încredințarea sa unuia sau altuia dintre părinți. De aceea, după separarea părinților menținerea și încurajarea relației copilului cu părintele căruia nu i-a fost încredințat, devine vitală pentru dezvoltarea sa morală normală.

11. În același timp, Colegiul a notat că limitele intervenției în exercițiul dreptului garantat de art.8 CtEDO trebuie să parvină de la o autoritate (judiciară, administrativă, legislativă) și nu de la o autoritate privată (părinți). Deci, interesul superior al copilului trebuie să reprezinte unitatea de măsură atunci când mai multe interese concurează, iar subiectivitatea judecătorului sau a autorității administrative investite cu putere de a lua decizii, trebuie să se bazeze pe o analiză „științifică” a situației. Sub un alt aspect, stabilirea domiciliului copilului minor cu unul dintre părinți, urmează a fi analizată sub aspectul unei ingerințe în dreptul la respectarea vieții de familie în sensul art.8 din CtEDO, or, admisibilitatea ingerinței în dreptul garantat de art.8 al CtEDO soților Ursu Mădălina și Ursu Grigore, cu ocazia stabilirii domiciliului copilului minor urmează a fi compatibilă regulii triplului test:

măsura să fie în conformitate cu legea; să urmărească un scop legal; să fie necesară într-o societate democratică (*W.v.UK nr.9749/82 din 08.07.1987 §59, Olsson v. Sweden nr.10465/83 din 24.03.1988, §59, Gnähore v. France 19.09.2000, §50*)

12. Colegiul a menționat că hotărârea primei instanțe de a încredința minora, XXXX, a.n.XXX, spre creștere și educare mamei este una întemeiată care rezultă dintr-o baza obiectivă convingătoare, motiv pentru care hotărârea instanței de fond urmează a fi menținută.

13. Totodată, Colegiul a reținut atașamentul copilului față de mamă, vârsta fragedă a acestuia, legătura emoțională mamă-copil, iar pe de altă a fost scos în evidență comportamentul violent al apelantului, care și a constituit temei de divorț al părților în proces, împrejurări de fapt și de drept care impun incontestabil determinarea domiciliului copilului cu mama care se ocupă de creșterea și educația copilului.

14. Instanța de apel, a apreciat critic argumentele lui Ursu Grigore, precum că instanța de fond nejustificat a stabilit domiciliul copilului minor cu mama, în condițiile în care are statut de rezident pe teritoriul Marii Britanii, considerând că orice litigiu inclusiv privind stabilirea domiciliului copilului minor se va judeca în țara de reședință. Or, conform art.160 alin.(1) din Codul familiei, drepturile și obligațiile părinților, inclusiv obligația părinților de a-și întreține copiii, sânt stabilite de legislația statului pe al cărui teritoriu aceștia își au domiciliul comun. În lipsa domiciliului comun al părinților și copiilor, drepturile și obligațiile acestora sânt reglementate de legislația statului al cărui cetățean este copilul.

15. Colegiul civil, a respins argumentele apelantului, care susținea că procesul trebuia judecat în Marea Britanie pe motiv că el are statut de rezident acolo, or, conform legislației din Republica Moldova, drepturile și obligațiile dintre părinți și copii sunt reglementate de legea statului unde aceștia au domiciliul comun, iar dacă părinții locuiesc separat, se aplică legea statului al cărui cetățean este copilul. La caz, nu există dovezi că minora ar deține cetățenia Marii Britanii.

16. Instanța de apel, a subliniat că părinții fiind divorțați nu au un domiciliu comun, iar statutul lor de pre-settled în Marea Britanie reprezintă doar un drept de ședere temporară de cinci ani, nu o cetățenie sau un domiciliu comun stabilit. Prin urmare, deoarece nu este îndeplinită nici condiția domiciliului comun în străinătate și nici cea a cetățeniei britanice a copilului, regulile de competență internațională invocate sunt inaplicabile. Astfel, litigiul fiind de competența instanței de judecată din Republica

Moldova fără întrunirea criteriilor pentru restituirea cererii sau să încetarea procesul, precum a fost solicitat de către apelant.

17. Totodată, instanța de apel a reținut că actele prezentate nu constituie hotărâri judecătorești prin care litigiul ar fi fost soluționat definitiv, dar acte prin care s-a constatat existența violenței în familie.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

18. La 5 decembrie 2024, prin intermediul oficiului poștal Grigore Ursu, reprezentat de avocatul Alexandru Bogos, a declarat recurs împotriva deciziei din 3 iulie 2024 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunea depusă de Mădălina Ursu să fie respinsă (f. d. 54-69, vol. II).

SOLICITAREA RECURENTULUI

19. În motivarea recursului, recurentul Grigore Ursu, reprezentat de avocatul Alexandru Bogos a invocat prevederile art. 432 alin. (1) lit. a), b), e) din Codul de procedură, care reglementează că recursul poate fi admis dacă a) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție; b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție și e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor”.

TERMENUL DE DECLARARE A RECURSULUI

20. Art. 434 alin. (1), (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

(2) Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.”

21. Completul de judecată conchide că recurentul s-a conformat prevederilor art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă și a depus în termen recursul, or, copia deciziei motivate a fost expediată la 26 noiembrie 2024, în adresa avocatului Alexandru Bogos care reprezintă interesele recurentului Ursu Grigore, fapt ce se confirmă prin extras din poșta electronică (f. d. 52, vol. II), iar cererea de recurs a fost depusă la 6 decembrie 2024 (f. d. 54-57).

22. La 26 mai 2025, în adresa avocatului Marin Jalba care reprezintă interesele Mădălinei Ursu și în adresa Direcției Generale Asistență Socială și Protecția Familiei Ialoveni a fost expediat copia recursului declarat de Grigore Ursu, reprezentat de avocatul Alexandru Bogos, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței timp de o lună de la data primirii corespondenței, fapt ce se confirmă prin extrasul din poștă electronică, anexată la materialele dosarului (f. d. 78, vol. II).

23. La 17 martie 2026, prin intermediul poștei electronice avocatul Marin Jalbă, care reprezintă interesele recurente Mădălina Ursu a depus referință prin care a solicitat declararea recursului ca fiind inadmisibil.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

24. Art. 433 alin. (1) lit. (f) din Codul de procedură civilă

(1) Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care: f) recursul este vădit neîntemeiat.

25. Art. 432 alin. (1), (2) din Codul de procedură civilă

(1) Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

c) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv sau a fost respins ca fiind tardiv un apel depus în termen;

d) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;

e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(2) Temeiurile menționate la alin.(1) lit.d)–f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.

26. Art. 440 alin. (1), (2) din Codul de procedură civilă

„(1) În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil.

(2) Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

27. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, urmează să însușească în condițiile Codului de procedură civilă exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase. Astfel, normele citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

28. În această ordine de idei, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, Codul de procedură civilă dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate.

29. Completul Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

30. Instanța de recurs atestă că motivele de casare, invocate în recurs, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă, deoarece se referă la dezacordul recurentei cu soluția pronunțată de către Curtea de Apel Chișinău și nu relevă interpretarea contrară a legii și aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural.

31. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că art.432 alin.(1) lit.b) din Codul de procedură civilă, se referă la schimbarea sau consolidarea jurisprudenței Curții Supreme de Justiție prin admiterea recursului. Aplicarea acestui temei de recurs ține de discreția Curții Supreme de Justiție și extinde, uniformiza sau schimba jurisprudența. Pentru ca acest argument să fie invocat în mod temeinic, recursul trebuie să confirme lipsa jurisprudenței Curții Supreme cu privire la problemele de drept invocate în recurs, existența unei jurisprudențe contradictorii a Curții Supreme cu privire la acestea, fie modificarea circumstanțelor sociale sau juridice care să justifice schimbarea practicii uniforme a Curții Supreme de Justiție.

32. Mai mult, deși recurentul a invocat prevederile art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă, precum că aprecierea probelor ar fi fost vădit nerezonabilă, în conținutul cererii de recurs, nu a fost indicat concret care probă anume ar fi fost apreciată vădit nerezonabil și nici sub ce aspect pretinsele probe ar fi fost apreciate astfel.

33. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că recursul depus de Grigore Ursu, reprezentat de avocatul Alexandru Bogos, conține obiecții de fapt și de drept similare celor expuse în cererea de apel, care au fost analizate de către Curtea de Apel Chișinău, fiind apreciate în mod corespunzător. În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentei la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în prima instanță, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

34. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii/deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 din Codul de procedură civilă.

35. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

36. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel Chișinău și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretensei interpretări și/sau aplicări eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel Chișinău, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unei asemenea pretenși argument, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

37. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special, în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

38. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care

se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

39. Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p.141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 09 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

40. În astfel de circumstanțe, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție concluzionează de a aprecia recursul declarat de Grigore Ursu, reprezentat de avocatul Alexandru Bogos, ca fiind inadmisibil.

41. Ținând cont de cele expuse *supra* și în temeiul art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 alin. (1) lit. f), 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă.

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară inadmisibil recursul depus de Grigore Ursu, reprezentat de avocatul Alexandru Bogos, împotriva deciziei din 3 iulie 2024 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Diana Stănilă

Oxana Parfeni